

פזמון לעשי"ת תשס"ג

7/1 אֶלְכָּה וְאָשׁוּבָה אֶל אִישִׁי הָרֵאשׁוֹן
 אֲשֶׁר מֵאָז נִצְרַנִּי כְּאִישׁוֹן
 בַּחֹר כְּאֲרָזִים תְּהִילָתוֹ בְּכֹל לְשׁוֹן
 בְּזֹכְרֵי בּוֹ אֵינְנוּ מְנִיחַ לִי לִישׁוֹן

וְזֶה הָאֲחֵרוֹן הַגְּדִיל שֶׁמְחַתִּי בְּכֹל עֲנָן
 תִּכְּן מְגוּרָיו וְהִבִּיאֲנִי בַחֲדָרָיו
 יְצוּעֵי עָלָה וְלֶן בֵּין שְׂדֵיִים
 יְמִינִי חִבְּקֵי חִבּוּק גְּדֵיִים

מֵעַי הֵמוּ לְדוֹדֵי-גְּדֵיִי
 טַבְּלַתִּי בַעֲדֵי-עַדִּי בְּרִיחַ דּוֹדָאִי
 בְּקִשְׁתִּיו וּמִצְאָתִיו קָרָאתִיו וְעֲנִנִי
 עַלֶּץ לִבִּי לְאֵל אֲשֶׁר חֲנַנִּי

קָרַבְתּוּ לִי חוֹמָה
 יוֹמֵי לִי נְחֻמָּה
 אֶהְבַּתִּי כֹּה חֲמָה
 כְּאִשָּׁה אֲשֶׁר רָחַמָה

חֹתְמוֹ עַל לִבִּי
 טוֹבוֹ נְסוּךְ בְּתוֹכִי
 אֶהְבַּת נְעוּרִים חֲקוּקָה
 רְשׁוּמָה וְאֵין לְמַחְקָה

-שְׁכָרוֹן הָאֱהָבָה הוּא חֵלוֹם ו/103) 7/2

שְׁאִינְךָ רוֹצֶה לְפוֹגֵג,
הוּא הָאוֹשֵׁר שְׁאִינְךָ רוֹצֶה לְמוֹגֵג,
שְׁלֵא לְהִקְיֵץ מִן הַהֵלֶם הַחוּגֵג

חֵלוֹם הָאוֹהֵב אֵינוֹ בְּטֵל,
הוּא שׁוֹפֵעַ וְחִנּוּ מְטֹלְטֵל,
הוּא חִזּוֹן מִתְגַּשֵּׁם,
הוּא נִס מִתְחַלֵּל

חִיק הָאֱהָבָה מְזִיֵן נְאֻהֵבִים
טַעַם גֵּן-עֵדֶן, תְּכֵלִית הַחַיִּים,
וּמִי שְׁלֵא הִתְנַסָּה –
עֲשׂוּק, מְגֹרֵשׁ, חֶסֶר פְּרִנְסָה

זֹאת הָעֵצָה, זֹאת הַתְּרוּפָה,
לְכֹל מִדְּוָה וּמִצַּב רוּחַ רַע
לְלַגּוֹם אֶת יַיִנָּה עַד דְּלֵא יָדַע
לְהִתְהַלֵּךְ בְּרַחֵף חֵלוֹמִי לְלֵא מוֹעֵקָה

אֱהָבָה הִיא הַנְּפֹשׁ הַהוֹמָיָה
הִיא הַצּוֹפָה אַחֲרִית תִּקְוָה
הִיא הַמְּנוֹן הַחַיִּים
לְנְאֻהֵבִים וְהַנְּעִימִים...

25/6/2017

לְמִנְכָּ"ל הָאֱהוּב שְׁלָנוּ שְׁאוּלִי

-אָמַר אֱלוֹהִים
 אֶהְיֶה אֲשֶׁר אֶהְיֶה
 וְאֹמַר אֲנִי -
 אוֹהֵב הַחַיִּים -
 הוֹוֶה אֲשֶׁר אוֹבֶה!
 הַחַיִּים הֵם הַטְּרַקְלִין,
 לֹא פְרוּזְדוֹר
 שְׁצָרִיךְ לְעֵבוֹר,
 הַחַיִּים - שְׁכוֹן הַקֶּבֶע
 וְאֵת הַקֶּבֶע אֲנִי חוֹנֶה..
 וְלָכֵן לֹא אֶלִין
 עִם שְׁקִיעַת הַיָּמִים
 עַל בְּזוּזִם שֶׁל רְגָעִים,
 לֹא אֶלִין בְּצֶל הַצְּלָלִים,
 לֹא עַל שְׁעִמוּמִים,
 אוּ בְטוֹל הַיִּשְׁגִּים,
 לֹא אֶתְנַצֵּל
 עַל חַיִּים
 בְּלִתֵּי מִנְצָלִים,
 עַל מְטָרוֹת מְחֻמָּצוֹת,
 אוּ שְׁלֹא נְסִיתִי
 אֶת הַכּוֹל לְמִצּוֹת,
 כִּי אוֹהֵב חַיִּים
 אֵינּוּ רֹץ מְשׁוֹכוֹת,
 אֶלָּא נְהִינָה
 מִנְצָנוֹץ כּוֹכָבִים,
 מְצִיּוֹץ צַפְרִים,
 מְשִׁיּוֹט מְרַחֲבִים,
 מְסַתֵּמִם שֶׁל הַרְהוּרִים,
 מְבִלוּיֵי רָעִים,
 וּמְסֻבּוֹת יְדִידִים -
 מְכַל חֲתִיכַת חַיִּים,
 מְכַל נְשֻׁמַּת חַיִּים,
 מְכַל נְצַח הַרְגָעִים -
 הַטּוֹבִים, הַמְאֻשְׁרִים..

וּבְדִיּוֹר הַמְגֵן שְׁלָנוּ
 אֲנִי מוֹפְתֵעַ בְּכָל יוֹם
 מִמִּזְמוֹתָיו וְיוֹזְמוֹתָיו
 שֶׁל הַמְנַכָּ"ל הָאֱהוּב שְׁלָנוּ שְׁאוּלִי
 הַמְעַנִּיק לָנוּ חַיִּים שְׁאֵינָם מוֹשָׁאֵלִים
 אֶלָּא מְתַרְחָבִים וְהוֹלְכִים,
 הוּא מְרַחֵב גְּבוּלוֹת, מְשַׁפֵּץ, מְתַקֵּן וּמְחַדֵּשׁ,
 וְתַעֲנוּג לְחַיּוֹת בֵּין אַחִים שְׁנַעֲנִים לָהֶם
 מְצַד הַנְּהַלַּת הַבַּיִת, בְּכָל הַתְּחוּמִים הָעוֹזְרִים לָנוּ
 בְּתַשׁוּמַּת לֵב בְּאַהֲדָה וּבְטוֹב טַעַם וְדַעַת - כָּאֵן!
 תְּאֲגִיד חַיִּים שְׁאֵינָם שְׁאוּלִים וּמוֹגְבָלִים אֶלָּא מְתַגַּבְּשִׁים הַלְכָה לְמַעֲשֶׂה

בְּסֵלֶם חֲלוּמֵי 7/4 (אישי)

נִגְלָתָה עָלַי

נְעֻמִי,

כְּמִלְאָכִי,

הַמְלִינָה מִהֲלָכִי

לְגוֹבְהֵי מְרוֹמֵי..

וּבְהַמְרִיאֵי -

נִפְקָחָה עֵינַי

וְנִרְאָתָה לִי

בְּעֶכְשׂוּי הַמְצִיאוֹתַי,

יִתִּירָה עַל כָּל דְּמִיוֹנֵי - -

מְחוֹלְלָת, מְשׁוֹרְרָת,

שׁוֹפְעַת שְׂמֵחַת חַיִּים

וּמִיִּטְיָבָה לֵב דְּכָאוֹנֵי..

הִיא שְׂבָה אֵלַי

מִמְרָחֵק פְּרִידָה

שֶׁל שִׁישִׁים שָׁנָה

וְאַהֲבָתָה חוֹפֶפֶת

עַל זְכוֹנוֹת עֲנִיִּים

צוּבְטֵי לֵב

וּמְרוֹמָמִים נְשָׁמָה,

היא היא מלאכי,

האשה-המלאך

הכי הכי...

אשירה לגוף 7/5 (אישי)

אשירה לגוף –

כי גאה גאיתי במנעמי,

כי נעם גופה של נעמי

כלו רוח, הנופח את מפרשיך,

הממריא אותך לשערי תקוה,

לדינמיות חושקת בשמחת חיים...

אשירה לגוף המעורר בך

חושניות רוחנית, לשירת אין סוף,

לשחר את הטוב, את הטוב לחיות...

אשירה לגוף שאני אסיר תודה,

אסור בזיקי אהבה רבה...

וְלֵכֵן נִגְדַת גְּאוֹה וְיִהְיֶה יְרוּת,
 נִגְדַת כָּל הַתְּרַבְּרוּת,
 נִזְכּוֹר אֶת הַרְיָה,
 הַמְּכַרְסָּמֶת בְּאַנוּכִיּוֹת,
 נִזְכּוֹר אֶת הַתְּרוֹמָה

...ת

7/7 הפּאָב חוּזֵר וּמִתְחַדֵּשׁ, (ד/60)
 צַעַר הַפְּרִידָה חוּזֵר לְהַתְּרַחֵשׁ,

לְפֶלַג הַגּוֹף חֶסֶר בֶּן הַזִּיג,

כִּי נִטֵּשׁ וְנִשְׁאַר עָזוּב,

וְהַחֲתִיד מְדַמֵּם וְשׁוֹתֵת,

כְּפֶצַע פְּתוּחַ הַמְּאוֹתֵת:

יֵשׁ שְׂרֻטַת עֲמָקָה בְּנִשְׁמָה

שְׂסַע שְׂאִין לוֹ חֲבִישָׁה,

רַק לְתַחוּשַׁת הַחֶסֶר

יֵשׁ עֲדִיין גִּישָׁה..

כּוֹתְבִים וְחוֹרְזִים

שׁוֹרוֹת וְשִׁירִים - -

בְּהֵם מִתְנַחֲמִים?

כְּלוּם יֵשׁ מִבְּעֵים
לִפְגָּם בְּטַעַם הַחַיִּים?

שְׁנֵי הַלְּבָבוֹת לִבְבוֹ זֶה אֶת זֶה (57/ד) 7/8

עִם שְׁהִלְמוֹ בְּקֶצֶב שׁוֹנָה -
שְׁלֹחַ 90 וְשָׁלִי 60 בְּדִקְהָ,
וְעַם זֹאת דְּפָקוּ בְּצוֹתָא,
כִּי אֶת הַשְּׁלִישׁ הַמִּפְגָּר
הַשְּׁלֵמִתִּי בִּיתֵר אֶהְבֶּה..
גְּבַהֲתִי מִמְּנָה בְּקוֹמָה
אֲבַל רְאִיתָהּ הַגְּבִיחָה פִּי כַּמָּה,
שְׁקֵלִתִּי יוֹתֵר מִמְּנָה,
אֲדָ בְּשִׁקּוּלֶיהָ הִיא הַכְּרִיעָה ..
כִּד נַעֲרָכוּ הָאֲזוּנִים
בְּמֵרוֹצֵי הַדָּם,
בְּתַפְקוּדֵי הָאֲבָרִים,
בְּהִסְתַּגְּלוֹת לְוַתוֹרִים,
בְּהִתְעַלְמוֹת מִהִטְפְּלִים,
וְהִתְרַכְּזוֹת בְּעֵקְרִים,
כִּי תִמְצִית הָאֶהְבָּה
הִיא בְּהִתְאַמַּת הַמְּקַצְבִּים,
בְּצִמִּידוֹת לְעֵדְנָה
שְׁתִּהֶיָה מִתּוֹחָה
עַל פְּנֵי כָּל הַחַיִּים..

היא אהבה את החיים, (ד/59) 7/9
היא שנאה את הכאבים,
היא קצה ב'סורים',
היא בקשה מה שמעבר להם,
את המקום שבו החיים מטהרים,
שאינם שותתים פגועים ומכאובים...
הרופאים ראו בה מודל של גבורה,
יכולת נחושה להתמודדות והתעצמות
עם בני מזלה עקרבים וסרטנים - - -
אבל הם חבטו בגופה ללא רחמים...
אינני יודע אם האמינה בעולם הבא,
אבל ידוע אדע כי היו לה שעות
של קורת רוח בעולם הזה, שעות של
מעין עולם הבא, אלא שזמירות אלו
פקעו כל אימת שפךסומי החבלה
חללו את מצב רוחה והשבתו את שמחתה...
עד לפני שנה הייתה מתבדחת באומרה:

"הרי אני כִּבַּת שְׂמוֹנִים שָׁנָה -
האִמְנָם אָנִי נִרְאִית כֶּכֶה?
אִינִי מְאֲמִינָה, הָרִי כּוֹחֵי כְּאֵז כֵּן עַתָּה"...
וְהִיא נִקְטָפָה בְּיַד אֶכְזָרִי
כְּשׁוֹשְׁנֵת יַעֲקֹב בְּאֶבֶת-שִׁיבְתָה וְאֶהְבְּתָה..

כְּשֶׁהִיא נִשְׁעָנָה עָלַי (ד/58)
7/10

הַרְגָּשְׁתִּי אֵיטוֹן, יִצִּיב עַל שְׁתֵּי רַגְלַי,
עַתָּה, כְּשִׁזְרוּעָה שׁוֹב אֵינָה שְׁלוּבָה בְּזְרוּעֵי,
אָנִי מִמָּשׁ צוֹלַע כְּחֵד-הוֹרִי יְחִידִי,
וְלִהְשֵׁעַן - אֵין לִי עַל מִי ...

הַמְחַלָּה הַמְפֹּחֶדָה הַכְרִיעָה גַּם אוֹתִי,
דֶּל-אוֹנִים, נְבוּאָה וּמְבֹהֶל, חֶסֶר-יִשְׁע
חֲשַׁתִּי בְּכָל רָגַע - - - כִּי כְּפֹסֵעַ ...
אֲבָל לֹא שֶׁהִיא אֶת תַּקְדִּים אוֹתִי ...

פְּקֻדוֹנָה נִשְׁאָר בְּיַדִּי -
חֲכַמַת חַיִּים וְאֶהְבֵּת מְשֻׁפָּחָה,
אֶפְרוֹט אֶת הַמְחַאֲוִתִּיהָ
כֹּל אֵימַת שְׂבָא לְיַדִּי ..

שאוּלַי שְׁגִינוּ בְּהִלְעֻטֵּת הַתְּרוּפוֹת?
 כִּי רַק אַתָּה יְכוּלָה לְגַלוֹת לִי אֶת
 הַאֲמֵת...
 לֹא אֶתְחַרָּה בְּחַנָּה בְּתַקְשׁוֹרֵת
 רוּחוֹת,
 אֲבָל אֶחֱוֹשׂ אוֹתָךְ בְּכָל דְּרָךְ
 שֶׁתְּחַלִּיטִי לְהַגְלוֹת,
 תַּמִּיד סַמְכְתִּי עַל־יָדְךָ שֶׁתִּמְצָאֵי אֶת
 הַדְּרָךְ
 לְפִתְרוֹן הַבְּעִיּוֹת, לְחֻשׁוֹ
 הַתְּעִלּוּמוֹת,
 אֲזַ אֲנָא, כִּמָּה אֶלְחֹוֹשִׁים, כִּמָּה
 מְרֵאוֹת,
 דְּמִיוֹנֵי־יָם-מְצִיאֹוֹתֵי־יָם, כִּפְּי
 שֶׁהִבְטַחְנוּ
 זֶה לְזֶה שְׁלֹא לְהַעֲלִים יְדִיעוֹת
 וְהַרְגְּשׁוֹת...
 לָמָּה לְהִסְתִּיר אֶת סוֹד הַחַיִּים?
 לָמָּה לֹא תִגְלִי לִי כִּי־צַד לְהַכְשִׁיר
 אֶת בּוֹאֵי,
 וְעַד מִתִּי אֲשֶׁרוֹד כָּאֵן לְעִזּוֹר
 לְנִכְדֵי־יָם?
 עוֹצִי לִי, כְּדֶרֶכְךָ, אֵיךְ לְחַיִּוֹת
 אֶת הַחַיִּים
 הַאֲמֵתֵי־יָם, הַחַיִּים שֶׁאֵינָם מְתִים

(51/ד)
 לֹא הָיוּ סוֹדוֹת בֵּינֵינוּ,
 לֹא הִסְתַּרְנוּ דְּבַר אִישׁ מֵרַעְהוּ,
 אֲזַ לָמָּה עָתָה אַתָּה שׁוֹמֵרֵת סוֹד?
 לָמָּה אֵינְךָ מְגַלֶּה לִי,
 הֵיכַן נִשְׁמַתָּ מְעוֹפּוֹפּוֹת?
 בְּמִי הִיא מִתְגַּלְגֶּלֶת,
 וְעוֹדָךְ בְּהַר תִּמְיֵר שׁוֹכְבֵת?
 לָמָּה לְפָחוֹת בְּחֵלוֹם אֵינְךָ
 מוֹפִיעָה?
 הַמִּיתָה הָרִי אֵינָה אֲמוּרָה לְהַפְרִיד
 בֵּין הָאוֹהֲבִים בְּסִיֵּיהֶם
 וּבְמוֹתָם...
 אֲנוּ מְאֻמֵּי־יָם בְּהַשְׁאָרוֹת הַנְּפֹשׁ,
 אֲזַ לָמָּה וְאֵיפֹה אַתָּה מְסַתֵּרֵת?
 נֵר הַנְּשִׁמָּה כְּבָר דּוֹלֵק חוֹדְשֵׁי־יָם,
 נוֹצֵץ וּמְהַבֵּהב, מְתַנוּעֵעַ וּמְתַלְהֵב,
 דּוֹעֵךְ וּמְשַׁתְּלֵהב, אֲבָל אֵינְנִי
 מִבֵּין
 כָּל מָה שֶׁהוּא רוֹמֵז...סִפְרִי, אַתָּה,
 מָה טֵיב הָעוֹלָם שֶׁאַתָּה שְׂרוּיָה בוֹ?
 מָה הֵם הַחַיִּים אֲחֶרֶי הַמּוֹת?
 אֵיךְ זֶה לְחַיִּוֹת שֶׁם בְּלִי מוֹרְפִיּוֹן?
 בְּלִי אוֹקְסִי קוֹנְטִיּוֹן? אֲנִי מִתְנַסֵּר
 בְּמַחְשָׁבָה,
 ..

בית יעקב – לכו ונלכה! (ד/56) 7/11

והבית – זה האשה,

והאשה – הלכה,

והבית חרב

לאחר הליכת-יחד

חמישים וארבע שנה,

אז ממשיכים ללכת,

כי לכך אנו נקראים -

להמשיך לכת,

עד שיגיע תורך ללכת

ביום מן הימים,

רק הדמעה תהיה

בת הלונה שלך,

כמו שמבכים

כל היהודים הנאמנים

את חורבן שני הבתים..

היא מקדמת את פניך בכניסה לבית. (ד/55) 7/12
תמונתה מקרינה חגיגה של שמחת חיים.
זדה מרמת בתרועת תקוה
שאפשר להשקות את כל ההוה
בכוס של ברכה ואהבה.
המביט בה מתאהב מיד
בנסוכת מראה של דמות אצילה,
ואי אפשר שלא להענות לקריאת החדוה,
למבט החודר לעמקי הנשמה.
חיוכה נושא איזו בשורה של חכמה,
איזה רמז ליכולת להתמודד עם כל בעיה.
אני מביט בתמונה ורואה כמה היא חנה,
אני מביט בה ורואה כמה היא חסרה.
איזה מפע! איזו הזמנה לפגישה –
מעבר לכל זמן ומקום –
בצפינה מכאן לאחוד שלהבא..

כל ניסיון לבכות את רחל בין ההולכים (ד/64) 7/13
מקדיר את הוויית החיים הנעדרים...
היא הלכה - אבל לא מאתנו,
רבים נעים במעגלי הליכותיה,
חניכים בהגנה, בתנועה, במשפחה,
ההולכים מבלי משים בעקבותיה,
בדרכים שסללה, ב"סוללים",
בהכרת הארץ, בגישה לעבודה,
בנקיות כפיים, בבטחון הדרך,
באמונת הניווט באמנות ההדרכה...
היא הלכה "בדרך כל הארץ",
במסירות לערכים חלוציים,
בהתנדבות למוסדות ומפעלים,
היא נחלצה להיות בין המגשימים,
כי בהגשמת "הארציות" ריחפה
לפניה ומעליה תנופת חזון
של ציונות נאמנה, של בניין ויצירה...
רחל האם תמיד תהיה מהלכת לפנינו,
הליכות שנטעה בייחוד בבני משפחתה,
סומנו כציוני הדרך הנכוחה והישרה,
להלך בין איש לרעהו, ביחסי ישרות
וכיבוד, להעמיד את האמת בראש
כל הערכה, שיפוט והכרעה.
חותם האמת נאצל עליה
תחת כנפי השכינה
ונטבע בנשמתה במלוא טהרה.

מהלכת היתה בתחומי קריאה ועיון,
בעשייה והמצאת "פטנטים" בתיקונים,
בהטלאות, בחידושים ובהרכבת מזונות,
איני זוכר יום שלא היתה מקדישה
לקריאה, לשמיעת תוכנית מרשימה,
לתכנון וביצוע פעולות ארגון ופיקוח,
ניהול עסקים ובדיקת לקחים,
ובכל המהלכים היתה נאמנה לעצמה,
לעקרונות ולקריטריונים שהיו קודש לה...
הכרתה גובשה בשלל מחלות וייסורים,
רצונה חושל בהתמודדה עם קשיים,
מן הכוח העז של אמונה בתוחלת חיים...
היא שנאבקה עם מלאכי החבלה,
היא ששרתה בגבורה עם המפגעים,
והיא שכבשה לבס של הבאים עמה במגעים,
ותיזכר לא כרחל לפני הגוזזים,
אלא כמנהיגה שצעדיה שקולים ונאמנים,
שחברתה נוסכת נעימות מישרים...
לאחר ד"ן שנים של חיים משותפים
תתנוסס דמותה לתפארת כולנו –
לצאצאים, למשפחה, לכל המבכים...

.....
יעקב נימן שוורת
~~~~~

יעקב נימן שורת

רחל -- שלי (ד/51) 7/16
 היא מין טופס של אדם,
 מאותו זן האדם -
 שמשמעו להיות בו רר!
 לבור מן התבן את הבר,
 כי הרי הכול מעורבב -
 הטוב והרע, היפה והמכוער,
 המגנה והמעלה,
 ורחל האם והסבתא
 למדה את כלנו
 את מלאכת הבורר...
 אני רואה אותה גחונה במטבח,
 על שלחן המערך,
 אצבעותיה הדקות מחטטות
 בערמות הקמח והגריסים
 לנפות אבנים שחורות ומזיקים,
 אני מסתכל באצבעות
 הסורקות ומפלסות שבילים
 לפסולת ולגרעינים הטובים,
 ואחר כך, בתום מלאכת הנפויים,
 הן מצגות על האצטבאות והדוכנים -
 קופסאות הקטניות,
 שקיות השעועית והאפונים,
 וכל שאר צנצנות התבלינים...
 ואני מסתכל בה ולומד,
 כי כמו כל המצרכים
 גם כל הערכים - טעונים בירור
 אחר בירור, כי כך מלמדת רחל,
 לאדם הנאור שצריך לדעת לבחור!
 זאת מלאכת האדם הפשוט והעלוי -
 בירור ונפוי!
 וזאת מורי ורבותי, אחי ורעי,
 מכרחים ללמוד מן הסבתות והאמהות,
 המטיבות להזין אותנו במאכלות ערבות,
 ללמוד אומנות זו כיצד לטחון בנפשונו
 את גרסת המותר באדם,
 להיות בורר ומזקק, מסגן כל ערך,
 בנפת השכל והמצפון,
 לסלק חצצים מזיקים,
 קלפות ואנרגיות רעות
 העוטפות את הגרעינים הטובים...

זאת למדנו ממך רחל,
 בן השאר -
 להיות האדם הבורר,
 כי לנו הבריחה -
 לא ברירת המחדל...

רחל -- שלי (ד/51) 7/16
 ומאז אינו חנוט, אלא חי,
 חי ופועם יום וליל,
 מראשית שנה ועד שיאה
 בשבת שירה, ולך אשירה,
 רחל יקירה, כי גאה גאיתי בך,
 ונטועה את בי עד כלות נשימה...
 חמישים וארבע טבעות חתומות מאז
 בעץ נישואינו, טבעות חושקות
 את אילן אהבתנו, ומלמד יסורים
 למדתי כי אפשר לערבל
 מרירות כל כאב ומחלה
 במתיקות המסירות והאהבה...
 על כל מכה לחשתי פסוק של אהבה,
 ובה חתלתי כל מטען חולי...
 מאז שאלתי ממך לצלום את כתונת השש
 יקרת לי מכל שיש, ובמזל שש
 זכינו לנכדים שש, וכגוננת מסמכת טפחת
 לתפארת את פרחי החבצלת...
 היית מדריכה בהגנה אבל חומת ההגנה נפרצה
 עם כל מחלה, וכדורי הפרסום נקבו גופך ככברה,
 לחמנו, השתדלנו, אף נותרנו ללא מגננה...
 חשבנו שאהבה היא השקוי לכל מחלה,
 שלחידקי העולם אין סכוי לכבותה,
 ואולם עתה היא תקד על מזבחה של המנוחה,
 ואנוכי ידוע אדע כי היא הסגלה לבריאות,
 היא הבריות לאשר והתעלות
 בעמק הבכא, על כן ידידי, נאהב בלי חכמות,
 בלי דבורים יתרים, אהבה לשמה ללא מצרים,
 הבה נפרד אפוא בשבועת האמונים
 לציר החיים הסובב על אותה אשת נעורים...

שַׁבַּת שְׁלֹא חָר... הַעֲלִיתִי בְּגָפִי (ד/54) 7/18

אֶת נְרוֹת הַשַּׁבָּת - - -

וְחִשְׁתִּי... כִּי דוֹעַד הָאוֹר,

כִּי אוֹר הַבַּיִת כָּבֵה,

כִּי שׁוֹב אֵינּוּ כָּפִי שֶׁהָיָה...

בְּדַמְעַ יְגוֹנֵי נְרֻטְבוֹת הַמְּלוֹת

שֶׁל "אַשְׁת-חִיל" שֶׁלְּפִי סִגְנוֹנִי,

וְכִמּוֹ תַמִּיד בְּרוֹר לִי

שֶׁשָּׁלָה גְדוֹלָה מִשְׁלִי...

עַל מִשְׁכָּבִי - הִיָּד מִשְׁתַּלְחָה

לְלִטִיפַת לַיִל טוֹב לְמִיטָתָה,

אֲדָהּ הִיא נִתְלִית בְּחֻלְל הַרִיק

וְצוֹנַחַת לְאַטָּה עַל מַצָּעָה,

וּבְקוֹמִי - אֲנִי חוֹזֵר וְקוֹרָא

אֶת הַמְּכַתְּבִים... מְדַפְדֵּף בְּאַלְבוּמִים,

מְרַכְז אֶת הַתִּיקִים, הָאוֹסְפִים הַרְפוּאִיִּים,

סוֹקֵר אֶת הַמְּלָאִים שֶׁל בְּגָדִים וּבָדִים,

כְּלִים וְחִפְצִים, וְכָל שֶׁעָשׂוּי לְשִׁמְשׁ

לְמִשְׁהוֹ בְּרֻבוֹת הַיָּמִים... וְאוֹרָה לְעִזְרָתִי

כִּי לֹא וְךָ הָאֲנִי צָרִיד, לְמִינֵן

מִשְׁלוּחִים לְאַחִיוֹת וְלְאַחִים,

לְזִכּוֹת קְרוֹבִים-קְרוֹבִים בְּמִתְנּוֹת,

לְהַעֲנִיק תְּכַשִּׁיטִים, חֲבִילוֹת לְמוֹסְדוֹת,

מְפָנִים, מְרוֹקְנִים, מְחֻסְלִים וְזוֹרְקִים,

וְהַמְדַפְּסִים מִתְנַקִּים מֵאִין סוֹף תְּכַשִּׁירִים - - -

וְכִכָּה אֲנִי וְהָאֲרוֹנוֹת מִתִּיתָמִים...

אַבֵּל מִמֶּנָּה לֹא נִפְרָדִים, לֹא מִתְנַתְּקִים,

אֶלָּא מִמְשִׁיכִים וּמִשְׁתַּלְבִּים - - עַד, עַד...

עַד לְקֹץ הַיָּמִים...

דבורי מתאם (ו/90) 7/19
לְבוֹת שׁוֹמְעִים
כְּמוֹ מִפְתַּח הַגְּנָבִים
בְּיַד אֶמֶן הַמְּלִים

הָאֵשׁ עֲצוּרָה בְּעֲצֻמוֹתַי
וְאֲנִי שׁוֹקֵד שְׁלֹא תִכְבֶּה,
שְׁתִּקְד, שְׁתִּלְהַב, שְׁלֹא תִשְׁקַע
כָּל עוֹד הַנְּשֻׁמָּה בְּאִפִּי

בְּשׁוֹרֵת הַשָּׁלוֹם, הָאֵמֶת וְהַצְּדִק
לֹא תִכְהֶה, לֹא תִמָּחֶה -
לֹא בְּזִקְנֹתַי, לֹא בְּלֵאוֹת חַיִּי,
לֹא בְּכָל הַמְּכֻשׁוֹלִים שֶׁבְּדָרְךָ

תִּשְׁתַּפֵּד שִׁירַת חַיִּי בְּמִפְלֵ רְגִשׁוֹתַי
וּבְעוֹז הַלְהִט אוֹלֵי יִסְחָפוּ שׁוֹמְעֵי,
כִּי קוֹלֵי בְּדַבְּרִי, נִדְמָה לִי,
כִּהְדַּ חוֹזֵר וּמִתְגַּלְגֵּל לְשָׁמַי מְרוֹמֵי

וְאֲנִי הַמְּשֻׁמֵּעַ אֶת הַקּוֹל,
וְאֲנִי הַמְּפֹטֵר בְּכָל הַמְּלִים,
יֹדֵעַ, גַּם יֹדֵעַ, כִּי מִכָּל הַבְּנִים
הַתֵּם הוּא בְּעֵצָם הַבֵּן הַחֲכָם...

-אני מודה על הטובה, (ו/89) 7/20

ואני בוכה על הרעה,

כי החיוב והשלילה

מערבים בי בכל שעה,

אני חי עם הסתירה,

אך מתגבר על החלשה,

שמנסה לטל את הבכורה,

פזאת וכזאת היא הירשה,

בין הגונה בין מלערה,

שנפלה לי לא רק בגולה

אלא גם באדמת המכורה,

ירשה שנחל כל אדם

וכל עם מראשית הבריאה,

ומן הדין לברך לדין האמת

ועל הטוב והמיטיב,

שינצח אולי פעם במהרה,

הנכוח בין הטוב והרע

אינו מכרע -

אלא מפח הבחירה,

ומה שיקבע

מאמץ היכלת והתקנה,

לו יהי "האני מאמין"

ההמנון שלי בחיים...

-יש קָשֶׁר בְּהִיר וְנִהִיר (ו/88) 7/21

בֵּין בְּגִדֵד וְקִהִיר,

או עִירָאק וְשִׁירָאק,

מִין שֶׁאָף, שְׂיִהִיָּה רַק

פְּקוּחַ סָרְק...

יֵשׁ קָשֶׁר גְּלוּי וּפְשׁוּט,

קָשֶׁר מְאֻזֵּן וְהַדּוּק :

אֲבוּ-עַמְאָר וְאֲבוּ מְאֻזֵּן,

רְאִיס וְאֲבוּ-רְאִיס,

שְׂיִצְנַח לְרִשׁוּת בְּפְרָשׁוּט...

וְהַקּוּל - קוּל אִירוּפָּה -

צְרַפֶּת וְגֶרְמָנִיָּה,

קוּל סִין וְרוֹסְיָה -

קוּל אַרְבַּע אֲמָהוּת-אֲמוֹת

יְשֻׁדֵר בְּחֻצְרוֹת אוֹיִם-שְׂמוּיִים,

כִּי לֹא יִגְרַע מֵהֶם בְּדֵל-מוּם,

סֵאדָאם לֹא יְפוּל בְּסֵדָם,

וְאֲבוּ-עַמְאָר טָרַם נִגְמָר...

אָז יִשִּׁירוּ בְּרַחֲבֵי עוֹלָם,

בְּבִירוֹת עַרְב וְרִמְאֵלָה,

לְרַבּוֹת בְּחֻצוֹת נְצִירָאֵלָה,

וּמִן הַגְּגוֹת וְהַכְּפָרוֹת

יְרוּנוּ: מַה טוֹב לְהוֹדוֹת,

כִּי רָשַׁע כְּתִמָּר יִפְרַח,

וְלִקְחַת הִיטְלָר לֹא בְּהִכְרַח

יְחֻזּוֹר וְיִוְכַח -

הָאִיסְלָאם יְנַצַּח,

וּבְחֶרֶב הַגִּיּוּהָאד,

צִיּוֹן שׁוֹב תִּלְקַח

לְפִקּוּחַ מְחֻלָּט

לְשִׁלְטוֹן פְּלִשְׁתִּינָה לְעַד...

7/22 87/ו) אני עומד בתור במסדר להחזרת ציוד, נקראתי תחלה לבדיקה בדיוטה התחתונה, לדוח על מצב הגוף התקני שקבלתי מלידה, להציג כל איבר ואיבר שנועד לשמושי... ועוד נכון לי מסדר בני-מרון בדיוטה העליונה, שם בודקים גנזי נסתרות וגלויות של הנשמה, שם אתבע לתת דין וחשבון על נשמה טהורה, שנתנה לי מידי בוראה, ומצבה בהחזרתה לאוצרה... מבקרת זו של הנשמה, שהפקדה בי עד עתה, אני חושש ביותר, כי למרות כל כבוס החרטה, מרוקי הודוי, תפלות וקבלות של חזרה בתשובה, אין היא צחה כנתינתה, וכל חמרי הטהור והשפשוף אינם מועילים לצחצחה כשהיתה, זכה משלג, טהורה מכל רבב, כי עתה היא מכתמת ומנמרת בנקודים, טלאים, ברודים ושחורים בקרעי-רבדים... ואין לשער את גדל הקנס שישת עלי, שכן מעלתי בשמירתה, וכל דיני השומרים החיבים יחולו עלי, ובפמליא של מעלה הרי תמיד ימצא מי שיטען – זה בן אדם? הלא זנח את תפקודו, סרח במצותו, הכתים יצירה טהורה בחבו, התעלם מאחריותו, לא שקד כראוי על פקדונו ולפיכך ימצה את עונו... ונשמתי, לא תעמד לימיני, אלא תעיד על כשלוני, ותצהיר כי עמלה לאפק את תשוקתי, לרסן את סטייתי, ליסר אותי במצפון נפשי, להתגבר כארי על חלשתי... מה אמר ומה אדבר ובמה אצטדק על סוררותי? אבל כאן, בדיוטת הבקרה של גופי, אגיס את כל כחי להטיח את מרירותי, להתנכח עם פוקדי שלמות גופי, להוכיח כי לא באשמתי אלא בהפקרת ההשגחה שהבטחה לי לשמר את צעדי, לסוכך על שלום איברי, אני מחזיר שבר כלי, גוף פגום מכף רגל ועד ראש, גוף שחבל בתאוונת דרכים, גוף ששתק בהתקפת מרצחים, גוף שנקב וחלל ונפץ לאלפי רסיסים בידי מחבלים, גוף שלא נשמר כמבטח על-ידי יושב מרומים, ואני בתמי הלכתי בבטחה כי מלאכי עליון יצילוני מכל אויבי, כי גופי לא יתהפך במלוא סאת ייסורי על ערש דווי, האמנתי כי לא יפגעו בני ונכדי וניני ולא תהרס משפחתי בהתקפת רצח של שודדי נחלתי, ועתה הנה הבאתי את שרידי אפרי, את מה שנותר מגוף אמותי, כי אני אינני אני אלא שליח יצוגי לנפגעי בני עמי, ובבואי לדוח על אסוני, על משבר זהותי, על אבדן תוחלתי, אטיח את עלבוני, על הפרת שבעת אמוני לשמר ישותי, ובמסדר הפקודים להחזרת הציוד הגופי אציג את טעוני כי חלל קרבי, אין מתום בגוף הלאמי, עיני כבויות, זרועותי שסועות, רגלי מנתקות, מחי נתלש מקדקדי, ואלידך, אלוהי ישעי, אזהק בין בחלומי בין במציאותי, גוף שנתת לי ולאמותי – גם אתה, רבוני, גם אתה אחראי...

יש כְּאֵלֶּה השומעים ומבינים שיחת דְּשָׁאִים, (ו/86) 7/23 8/68
 אֲנִי שומע ומבין יותר אֶת לחישת האִיבְרִים -
 מחושי לב, כְּלִיֹּת וּבִטָּן, פְּרָקִים וְכֹל הַשָּׁאָר -
 הַמִּפְטִירִים לִי בְנֵעִימַת רְקוּיָאָם, כְּמוֹ שְׁמֶשֶׁר :
 בֶּן-אָדָם, לְהוֹי יְדוּעַ לָךְ שְׁאֲתָה הוֹלֵךְ וְנִגְמָר...

יש כְּאֵלֶּה השומעים ומבינים שיחת עופות וְחִיֹּת,
 פֶּשֶׁר הַרְחִישוֹת, הָאֲוִשׁוֹת וְהַשִּׁיחִים בֵּין אֵילָנוֹת וְשִׁיחִים,
 אֲנִי מִיֵּטִיב לְשִׁמוֹעַ וּלְהִבִּין לֹא אֶת שִׁירַת הָעֵשְׂבִים,
 אֶלָּא אֶת שִׁיחַ הָעֵצָבִים, פֶּשֶׁר מְרוֹץ הַדָּם בְּפְרָקִים,
 תְּנוּדוֹת וְשִׁבּוּשִׁים בְּקֶצֶב הַלְמוֹת הַלֵּב הַמְטִלְטֵל וְהוֹלֵךְ...

יש כְּאֵלֶּה השומעים ומבינים "שִׁיחַ רוֹפְאִים",
 שְׁקוּדִים עַל תּוֹרָתָם וּלְהַפִּיק מִמֶּדְעָם לְקַחִים,
 טוֹב וְיָפֶה הַדְּבָר, אֵדְךָ כְּמוֹ שְׁנֶאֱמַר, הַחֶשְׁבוֹן כְּבָר נִגְמָר,
 כִּי בְּגִיל כֹּה מֵאַחֵר, קֶשֶׁה לְחַדֵּשׁ וּלְתַקֵּן אֶת הַמַּאֲגָר,
 וְרוֹפֵא כָּל בֶּשֶׂר כְּפִי הַנְּרָאָה כְּבָר הַחֲלִיט וְגִזָּר...

יש כְּאֵלֶּה השומעים ומבינים מה שאומרים
 עַל אַרְחַ חַיִּים תִּקְוִין, וְעַל מִשְׁמַעוֹת הַחַיִּים,
 אֲבָל כְּשֶׁהָאֲזִנִּים כְּבָדוֹת, וְהַעֵינַיִם לוֹקוֹת,
 וְהַרְגְּלַיִם בְּקֶשֶׁי כְּבָר מִתְנוּעָעוֹת -
 אִין בְּרִירָה אֶלָּא לְחִיֹּת... לְחַפּוֹת וְלִרְאוֹת...

מִסְקָנָה : הַקֶּשֶׁב לְשִׁיג וְלְשִׁיחַ שֶׁל אִיבְרִיד,
 הֶבֶן וּפְעַל לְפִי שְׁדוּרִיָּהֶם בְּעֵצָבִיד,
 חֲזוֹר וְשִׁנּוּ : שְׁמַע, בְּנִי, מוֹסֵר אִבְרִיד,
 וְאַל תִּטּוֹשׁ תּוֹרַת מְכַאוּבִיד, כִּי לְקַחִיד - מוֹרִיד,
 הַטּוֹבִים מִכָּל תְּרוּפַת-חוּץ לְהַשְׁפִּיעַ

ש ל ג – זכרון-נעורים, מלה המזכירה לי את (85/ו) 7/24

ש.ל.גורדון – המפרש הנודע של התנ"ך,
פרוש זה לנה אותנו בלמודי הגימנסיה,
פרוש שהצטיין בעסיסי לשון, בדקדוקי מקורות,
בבטויים מפייטים ומליצות שגב,
וימהם העתקנו למכביר בחבורינו, בסכומים
שהטלו עלינו על אישים, נבואות וחקים...

ש ל ג – הארועים המחרידים שהעכירו את חינו,
שקטפו את מיטב פרחינו, שבתכריכי לבנון
עטפנו את חילינו ושפכנו דמם של מנהיגינו...

ש ל ג – יום הנשואין שלי בירושלים הלבנה,
בט"ו בשבט, ביום חנכת הכנסת לראשונה,
ואני, במדי סגן של צה"ל, מקדש את רחל לאשה,
ובעיר הפגועה מתותחי הלגיון, ללא דירה משלנו,
הצעה לנו אכסניה שאולה, ובה, ליד תנור-ארבה,
צמדנו לוחטים בקרה באש האהבה...

ש ל ג – בראשי ההרים של האלפים הדולמיטיים,
בפלגת הבריגדה מניתי על עזרה לאכלוסיה
המדלדלת מפגעי המלחמה, 20 שבויים גרמנים
העמדו לרשותי לפני ערמות השלג, לנקוי המחנה,
לכל עבודות השרות הדרושות לי ולמרפאתי...

ש ל ג – ובארמון המלך עמנואל, שליד רומי,
צנורות מפצצים, המים קפואים,
ואל ביתן החצר יורדים לעשית הצרכים,
אל אחד מעשרות תאי השמוש הצפופים,
ולבעור הגללים עד תמם נועדו מאכלים כימיים...

ש ל ג – של 2 מטרים לפני קרוב לשמונים שנה,
ואבא צונח מן הקומה השניה, מחליק מן החלון,
להביא לנו פת לחם ושאר ירקות, ואיני זוכר
פיצד הצליח לעלות מן הרחוב בחזרה לחלון...

ש ל ג – ואי אפשר שלא לטול נוכח הלבן הבוהק
את מחזור שירי השלג של זלמן שניאור,
להתפעם מיפי הטבע, מנגוהות החרוז והלשון...

ש ל ג – להתבונן בפתייתים הלבנים,
בתלוליות המרפדות את הימים הנשפכים,
בקבורת כל אותם הארועים
המלבינים עמם גם את שאר החטאים...

מֵרְעוּת – מְלָה שֶׁנִּתְבַּקְּשָׁה לִי לְמִרְאוֹת רְעִים, (ו/84) 7/25

לְאֲרֻעִים תְּמוּהִים, סְתוּמִים, וְגַם מְרַגְזִים,
הַקּוֹרִים לָךְ, לְמוֹרֵת רוּחְךָ, אוֹ בְּלִי מְשִׁים,
וְהֵם נִתְפָּסִים אִם כִּסְתָם מְקָרִים אוֹ כִּסְמָלִים,
לְמִשְׁל, כְּשֶׁאֲנִי רוֹאֶה בְּתַרְנִים, אוֹ בְּמִרְפָּסוֹת הַבַּתִּים,
דְּגָלִים מִתְנַפְּנִים, מְהוּהִים, דְּהוּיִים, קְרוּעִים וּבְלוּיִים,
הַמְזַכְּרִים אֶת הַיּוֹכּוּחִים וְהַדְּמוּיִים הַמְפָּרְסָמִים
עַל הַדְּגָלִים כִּסְמִרְטוּטִים הַמְנַוְטִים אֶת הַהַמוֹנִים...
אוֹבְעֵקְבֵי אַחַר סִיעוֹת סִיעוֹת שֶׁל עֲנָנִים, רְדוּפִים בִּיעָף
עַל יְדֵי רוּחוֹת סַעַר וְפָרֶץ בְּקִדְרוֹת מְרוּמִים,
קוֹרָה, שְׁלֹפֶתַע הֵם מְשׁוּם מָה נְסוּגִים, סְחוֹר סְחוֹר,
וּמְמוּקֵד הַסְחָרְחוּרֵת בּוֹקֶעַת קָרָן אוֹר מִן הַחוֹר,
בְּגוֹן זָהוּב אוֹ לׁוּבָן פְּנִים, אֵד לֹא לְאוֹרֶךְ זָמָן,
כִּי גוֹבֵר הַשְּׁחוֹר, וְסוֹתָם, וּבּוֹלַע, וְאוֹפֵל אֶת קָרָן הַבְּשׁוֹר...
וּבְבִית הַכְּנֻסָּת, כְּשֶׁאֲנִי מִתְעַטֵּף בְּטִלִּית, גַּם כָּאֵן קוֹרָה,
שֶׁבְתַּנּוּפֶת פְּרִישְׁתָּהּ מַעַל לְרֵאשִׁי, אֵיזוֹ צִיצִית שׁוֹבְבִית
נִתְקַעַת בְּאֵיזָה חֲרִיץ, אוֹ בְּסֻדֵּק שֶׁבִּין תִּיבָה לְתִיבָה,
וּבְמִשְׁכַּתָּהּ הִיא נִתְלַשֶּׁת עַד מַחְצִיתָה...
הוֹלְכִים בְּרַחוּב וְרוֹאִים אוֹתָם שְׂרוּעִים עַל הַמְדַרְכָּה
גְּבַר וְאִשָּׁה, חֲסָרֵי בֵּית, עֲטוּפֵי שְׂמִיכָה, וְהֵם דּוֹבְבִים
דְּבָרֵי קִטְרוּג וְנֶאֱצָה, עַל הַמְּמִשְׁלָה, הַעִירִיָּה, וְעֲלִינוּ,
כְּלָנוּ, כָּל הַעוֹבְרִים וְשׁוֹבִים, הַפּוֹסְחִים עֲלֵיהֶם,
כְּאֵלוֹ הָיוּ אֲבָן מַעֲמָסָה, מְכָשׁוּל אָדָם, שֶׁכֵּן הַרְגָּלָנוּ
לְהַתְקַל וְלַעֲקוֹף כְּאֵלָה - מְטַרְדִּים מִתְמוּל שְׁלֵשׁ...
וּמְרַגְזִי עַד כְּדֵי אֲרוּר, הַעֲרַעוּר עַל בְּרַכַּת הַקְּדָמָה
כְּשֶׁאֲתָה נִתְקַע בְּמַחְשָׁב, וּמְנַסָּה לְשׁוֹא בְּמִקְלָדָת לְשַׁחֵזר
אֶת שׁוֹרוֹת הַהִלְדָּת, אֶת הַטְּקִסְט שֶׁנִּמְחַק, שֶׁכְּבָר אֵינְךָ זוֹכֵר -
אוּלֵי מְשׁוּם שֶׁלֹּא רָאוּי הָיָה לְהַשְׁתַּמֵּר?
כְּאֵלָה וְכְאֵלָה הַמְרַעוּת, מִרְאוֹת הַמְבַשְּׂרִים עוֹד רְעוּת,
וְלֹא הַזְכָּרָנוּ אֶת הָאֶסוֹן וְהַהֲרָג, פְּרַעֲנוּיוֹת הַיּוֹם יוֹם,
בְּטָרוּר וּבְכַפְלָכָה, בְּבִזָּת הַחֲבָרָה וּפְעַר יַחֲסִי צְבוּר וּשְׁרָרָה,
וְשִׁנְאָת עוֹלָם לְעַם עוֹלָם עַל אֲרֶץ חֲמֻדָּה...

7/26 -נְתַנָּה הַבְּכוֹרָה לַיָּצֵר הָרַע, (ו/83)

וְהוּא נְטוּעַ בְּאָדָם מְנַעוּרָיו,

רַק בְּמְרוּצַת חַיָּיו וְלְמוֹדָיו

רוּתָם הָאָדָם גַּם אֶת הַטּוֹב

לְעַגְלַת לְקַחְיו וּמִסְעוֹתָיו,

מְשַׁל לְשֵׁנֵי סוּסִים אַבְיָרִים,

אֶחָד שָׁחֹר וְאֶחָד אֲדָמוֹנִי,

הַמוֹשְׁכִים כָּל אֶחָד לְצַד הַנְּגָדִי,

זֶה לְשִׁמְאֵלִי וְזֶה לְיַמִּינִי,

וּבַהֲצִלִּיפִי לְהַרְגִיעֵם בְּשׁוֹטִי

הֵם מְאִיטִים, נֶעְצָרִים, מְחַכִּים לְהַכְרַעְתִּי,

כְּמִי שְׁמוֹחִים עַל תְּנוּאָתִי...

וְזֶה לְקַחְתִּי שְׁלִמְדָתִי מִיַּעֲקֹב אָבִי -

לְקִנּוֹת אֶת הַבְּכוֹרָה שֶׁנְּתַנָּה לְרַע,

לְהַעֲדִיף אֶת הַטּוֹב מִכָּל נָזִיד וּסְחוּרָה,

וְעַם זֹאת לֹא אֲשַׁכַּח אֶת עֵשׂוֹ אָחִי,

שֶׁצָּרִיךְ לְאַחוֹז בְּעַקְבוֹ

גַּם כְּשֶׁהוּא מִתְחַפֵּשׂ לְהִיּוֹת הַכִּי אָחִי,

כִּי אֵין לָךְ שָׁעָה, שְׂאִין בָּהּ רָעָה,

שְׁחִיב אֶתָּה לְהַכְרִיעָה,

וְהַטּוֹב שֶׁהוּא מֵעַתָּה בְּכוֹר קִנְיֹנְךָ -

הוּא הוּא הָרֶסֶן לְבְּלִימָה...

.....
יעקב נימן שוורת
~~~~~

ל-אילן רמון (82/ו) 7/28 8/76

אילן, אילן, במה נברך? במה נתנחם על אין כמוך?
 שהיית, הנד, ותהיה נטוע לתפארה בקרב עמך,
 ובקרב כל שוחרי חקר וקדמה, למעש ולמסה,
 כחלוצי קולומבוס-קולומביה מחרפי נפשם למסע...
 מטעני פירותיך יזינו לב עלם ועלמה,
 לב כל בר-דעת ותשוקה לתעוזת נפש, לחקר תעלומה,
 למידת הצניעות הממריאה לשיוט חלל,
 ואינה מתנשאת בשחצנות בראשית
 להגיע השמימה פאותם בוני המגדל...
 נסקת עם רעיך, שתי נשים וחמישה גברים,
 למעלות קדושים וטהורים, זוהרים באפלה,
 מוסרי נפשם לפענוח סתרי עולמים,
 כמרחפים בצל פנפי השכינה... ובחרדת אימה
 צפינו בשבל זנב האור הנוחת ומתרסק ממרומים,
 בהבזק המוליך את הקול "למה? למה אל מלא רחמים?"
 נסקת עלינו, אילן, עם עמיתך למסע, שביב תקנה,
 שעוד צפונים לנו ימים לפלח חשכת הבריאה...
 נשאת עמך מעיל ספר תורה, שריד לפליטה מימי שואה,
 וכוס לקדוש ולהבדלה, וברכת קריאת שמע
 בחוגך מעל עמק הבכא, ואנו, בני ירושלים שלמטה,
 שמענו את הקריאה לנו ולכל בני האדם שעל האדמה,
 אך לא צפינו לצלומי העקדה, לגופים הנשרפים בלהבה,
 לנשמות הפורחות על מוקדה, לאפר הקדשה,
 שעם כל הנופלים על מזבח ההקרבה...
 איך נשכח, אילן, את ארשת פניך, חין מבעיך,
 קסדת ראשך ומדיך, איך לא נזכור את קסם אישיותך,
 את מלות הפרידה מהמשפחה, את חזיוןך
 לחבריך לפקוד ומטה, את אחולך לראשי עמך,
 כיצד נוכל לשכח את ערגת האשה, ההורים והילדים,
 והרי חברנו לכל האוהבים ברחשי כבוד והערצה -
 לכל שהנחלת למדינה במצוקה ולכל יהודי בגולה...
 מילדותך ינקת את טוב הערכים בחנוך המשפחה,
 המורים, החברים, המפקדים והעמיתים,
 שרת את ארצך בימי מבחן ופקודה,
 אמנת שנים, באמוני פך לקראת המשימה הנועזה,
 ולוינו אותך במשאלות תפלה ותקנה להצלחה - - -
 ועתה - - לא מלות נחומים תלויות-שזורות בפסוקים שגורים,
 אלא בגאות נחמה, שיש לנו בן כמוך, נפטיר עם כל ההמומים,
 על בן מבני ציון, מן הבנים-בונים, המרקיעים למרחבי שחקים,
 לבנות את מגדלי הדעת, את חשוקי העוז והתבונה, את אוצר
 הון האון לפלס נתיבות בחקר חלל ויקום, ואתה, אילן, ושכמותך,
 במותך ובמותם, לא חלל השארתם בלבנו אלא לב מלא,
 עובר על גדותיו ברחשי-גלי פליאה וקרינת השראה של כבוד ואהבה...

.....
יעקב נימן שוורת
~~~~~

8/78 7/29 (81/ו) אַתָּה מִתְהַלֵּךְ בְּחֻצוֹת הָעִיר

וְרַגְלֶיךָ מִתְנַגְּפוֹת-מִטְנַגְּפוֹת

בְּצוֹאת כְּלָבִים מְרוּחָה עַל הַמְדַרְכּוֹת...

וּבִלְכַתְּךָ בְּדֶרֶךְ, פָּקַח עֵינֶיךָ, בֶּן-אָדָם,

הַתְּבוּנָה מְטָה, עַל כָּל פְּסִיעַה מִפְּסִיעוֹתֶיךָ -

וְרָאָה, כִּי בַעֲצָם לֹא הַכְּלָבִים אֲלֵא כְּלָבֵי אָדָם

הֵם בְּעֵלֵי הַטְּנוּף לְמִדְרֹךְ רַגְלֶיךָ,

הַשֹּׁפֵל מִבְּטָךְ, בֶּן-אָדָם, וְרָאָה סָחִי אֲשֶׁפָּה,

חֲלֵאת חֻצוֹת, כְּתוּבוֹת נֶאֱצָה גִּסוֹת,

וְאֲבִיוֵנִי אָדָם שְׁרוּעִים כָּכָה, לֹלֵא פֶת,

סָתָם כָּכָה לֹלֵא-אֵיכָפֶת,

שָׂא עֵינֶיךָ, לְהִסְתַּכֵּל עַל סְבִיבוֹתֶיךָ,

עַל מְרוּצַת אָדָם וְדַחֲפוֹת צְפִיפּוֹת בְּרֶכֶב,

עַל זְמוּזְמֵי קוֹלוֹת וּפְלִיטוֹת דְּבוּרֵיֹת,

עַל צְרִיחוֹת רְמַקוּלִיּוֹת מְחַנְיּוֹת מוֹשְׁכוֹת קוֹנִים,

עַל מְקַצְבִּים הוֹמִים-מְהֵמִים-מִטְמַטְמִים

הַמִּתְנַגְּלִים מִמְּכוֹנֵיֹת נְעָרִים פּוֹחֲזִים,

עַל חֲפִירוֹת וְתַלְוִלִיּוֹת הַמִּתְחַדְּשׁוֹת לְבָקָרִים,

עַל הַתְּכַתְּשׁוּיּוֹת פְּרָחֵי זָרִים שְׁכוּרִים,

עַל קוֹלוֹת הַנֶּפֶץ שֶׁל הַמִּתְחַרְרִים בְּאוֹפּוֹנוּעִים,

אָטוֹם אֲזִנֶּיךָ, בֶּן-אָדָם, לְבַל תִּצְלָנָה

מִקְלָלוֹת וְחֲרָפוֹת בְּשׁוֹק הָעוֹבְרִים וְשָׂבִים,

וּמְקוֹלוֹת שׁוֹחֲרֵי הַפְּאֲבִים לְמְקַצְבִּים מְתַנַּבְּלִים,

פָּקַח אֲזִנֶּיךָ לְבַל תִּחְרַשׁ מִטְרַטוּרֵי מְכוֹנֵיֹת אֲסֻפָּקָה,

נְהִימוֹת דַּחְפוּרֵי הַקְּדוּמָה, וְיִלְלוֹת מִדְּ"א וּמִשְׁטָרָה

מֵה נִתְאוּנָה עַל צוֹאת הַכְּלָבִים,

שְׁעָה שְׁצוֹאת הָאָדָם מְרוּחָה עַל כָּל פְּנִים,

כְּלוֹנוֹ, כְּלוֹנוֹ, כָּל הָעוֹבְרִים וְשָׂבִים, אֵינּוּ שׁוּיִם

לְמָה שֶׁהֵינּוּ פֶּעַם בְּמַעֲרֻכּוֹת הַחַיִּים...

7/30 -אָנוּ כּוֹבְשִׁים אֶת הַחֶלֶל (80/1)

וְהַחֶלֶל כּוֹבֵשׁ אוֹתָנוּ,
מְחַלֵּל אֶת תְּבוּנַת הוֹצֵאוֹתֵינוּ,
מְדַלְדֵּל חֲכַמַת חֲכָמֵינוּ,
בְּהַמְרָאוֹת שְׁאוֹן עַל הַמַּעֲבֹרוֹת
בְּרַב טָקֶס וּמְקַהְלוֹת עָם,
בְּהִסָּחַת דַּעַת מִמְצוּקוֹת הַמַּעֲבָרוֹת
שֶׁעַל פְּנֵי הָאֲדָמָה הַצְּמֵאָה לְהַשְׁקֵעוֹת...

חַתוּלֵי הָרְעִי שְׁמַטִּילִים
הָאֶסְטְרוֹנֹאוֹטִים עָלֵינוּ,
בְּהַקִּיפָם אֶת כְּדוֹר אֲרָצָנוּ,
מְסַמְלִים אֶת הַתְּרוּמָה
לְזֹהוּם וְסִלּוּף כְּסָפָנוּ,
לְהוֹנֵאת הַמִּין הָאֲנוּשִׁי
לְהַרְקִיעַ לְגִבְהֵי שְׁחָקִים,
לְבָנוֹת שׁוֹב מְדַלְדֵּל שׁוֹא בְּשָׁמַיִם...

יְדוּנוּ הִיא הַשׁוֹפְכַת אֶת הַדָּמִים הָאֵלֶּה,
שֶׁיִּכְלוּ לְהִיטִיב יוֹחַר לְאִמְלָלִים,
לְעוֹמְדִים בְּתוֹרִים לְמִנַּת מִזוֹן וְסֵעַד,
אֲבָל הַמַּתְנַשְׂאִים בְּ"ן עַ א"
מְתִימְרִים לְכַבוֹשׁ אֶת הַחֶלֶל
וְהַחֶלֶל כּוֹבֵשׁ אוֹתָנוּ
וְנִשְׂאֵי הַבְּזוּז בְּזִים לְשִׁקּוּלֵינוּ
וּמְדַלְדֵּלִים עֲצַמַת מִשְׁאֲבֵינוּ...

יעקב נימן שורת

7/32 (ה/13) - אדם אני, עץ השדה -
 יהיו שרשי עמקים באדמת מטעי,
 עמקים כמורשת אבותי,
 וכל רוח מצויה ושאונה מצויה
 לא תעקר את גזעי ונופי וענפי

אדם אני, אדם, עץ השדה -
 לו אתמר כתמר, זקוף ויציב,
 פורח ומניב פרי,
 עגון ומשרש באדמתי,
 ולא מציץ וחולף כעשב השדה

אדם אני, אדם, עץ השדה -
 ארנה צמאוני מלוא הדלי, מי ברכה,
 מים במשורה מבאר המסורה,
 מים חיים לנוטעים ולבני הנוטעים
 כי יאריכו ימים כל החוסים בצלי

אדם אני, אדם, עץ השדה -
 ישמש נא גזעי לקרות את ביתי,
 ויהיו סיבי חבלים הקושרים את בני
 לנחלתי, ואם סרק פירותי -
 אהיה לפחות תמרור לכבלי ומשדרי

אדם אני, אדם, עץ השדה -
 גם כי ארום כתרן לא אתנשא,
 ולעת נשירה אמתין ערום אד מתנחם
 כי אשוב להתעטף ולהתרענן
 ומה שצמק וחלף ישוב ויפרח

אדם אני, אדם, עץ השדה -
 לא חסון כארז ולא עתיר כפרוש,
 אלא שיח דל ושפל קומה, כמו השיטה,
 עודני מסגל להעמיד משכן
 כי השיטה אומרת שגם לנמוך יש צמרת

אדם אני, אדם, עץ השדה
 לו אהיה נטוע בגן עולמי
 בין שאר אילנות דשאים ושיחים
 כעץ הדעת ועץ החיים
 המקיפים אותי כימי עמי...

7/33 (78/ו) טפוח הגשם נתלות מתחת לקורת העץ העגלה של הסכה

כחרוזים המסתדרים בשורה אופקית ונאחזים בה בחזקה.
 חרוזים עגלים, ביציים, מארכים, לבנים, שקופים-אטומים,
 והעין רתוקה לכח אחיזתם, לראות הכיצד אינם נושרים,
 מה מחזיק אותם? מדוע הם מזכירים לי את החרוזים שלי,
 שבדומה להם נאחזים גם כן ואינם נושרים מחיקי למכתבתי...

מפרחי הג'רניום באדניות שעל מעקה הגדר במרפסת
 נושרים העלים הורדים-אדמים-כתמים ומרפדים
 את המרצפת בכתמי צבע מנמרים. והגבעולים מטלטלים,
 שחים ומזדקפים – בדומה לימינו הזקנים הכומשים
 אף אינם מזדקפים, וכמו העלים כך צונחים ומצהיבים
 כל דברי הימים, כל עלי ההגות, כל שורות הכתובים...

בינתיים התחילו הטפוח לנשור, והפרחים שרדו עירומים,
 ידיעה בטלפון הודיעה: דודה טובה נפטרה הבקר בשנתה,
 בת מאה ואחת נשרה כדרך ישן נושן מלוח חיי המשפחה.
 גם הדודה יוכבד נלקחה לפניה – שתי הדודות הטובות!
 חלפה עונת הדודות, האם עת דודים הגיע?

לרחל הן תחסרנה, הרי בכל יום טבלה אתן באגם הזכרונות,
 בכל יום דפדפה אתן בספר העצות הטובות בענייני בריאות.

ושוב החל המטר לרדת וטפוח חדשות נתלות בדבקות בענף העץ...

יעקב נימן שורת

6	האדם בונה עולמות ומחריבן	5	הנושאים בתיק
31	האם אפשר לחלום חלום שלא ימות	61	אגרונומים אומרים שהתאים מתים
36	הגנום פוענח במידה רבה	53	אדם, אדם, יסודך מעפר
110	הוא שולח לי חבל הצלה	68	אדם בונה עולמות ומחריבן
45	הילד שבתוכי לא נגמל בזקנתי	14	אדם קרוב אצל עצמו
97	היו ימים, יוסף בני	46	אחד עשר חודשים אני טורח
33	היום הרת עולם	43	איך אפשר לומר שהכל הבל?
32	הלוחות לא נשברו רק פעם	37	איך אפשר לשחות בנחל עדנים
10	הנה ימים באים	16	אלוהים יוצר כל
89	הרוח אמורה לשוב לאלוהים	80	אל תשאל שאלות
96	הרחקתי נדוד לחפש את זהותי		אם רודיארד קיפלינג
			114-5
7	והוא אל מסתתר	77	אם איני ראוי לברכת האל
106	ושוב נתקלתי בו בבוקר	58	אם אמר שבבקר אני אוכל גרנולה
		13	אם אני אדם עץ השדה
49	זה כל כך מיאש	94	אם בנינו חטאו
83	זה קורה לכל אדם	41	אם נגזר על ימי להיות כצל
79	זוקף כפופים	21	אם קוראים לציור "שיר אלם"
116	זקנה ו נעורים – שקספיר	111	אנו שרים בכל יום
		46	אנחנו גרים בבית משותף
86	ח-ח-ח-	57	אני אוהב להיות ארכאולוג של י
1	חוש את מגע העדנה	42	אני הישראלי המשקיף על בארי
78	"חלונות" תוכנה של גייטס	71	אני לא מגורש מגן עדן
59	"חללת העצמות" ואותותיה	65	אני צובר תאוצת פשעים
19	חתולים עוד נסבלים	51	אעברה נא מתחנן משה
		17	אקרא אל אלוהים בחוזקה
103	ט"ו בשבט תש"ס	100	אשה כפילולית ומשיחית
		12	את הברגים שחילצנו מגופות
90	ידוע מה שאמר איינשטיין	40	באשמורת הבוקר נפקחו העיניים
112	יום ה מיתה עומד למראשותי	24	בד' אמותי מוכן להתיחד
29	יושב מרומים המושך בחוטים	82	בואו נעשה חשבון
44	ירושלים הרים סביב לה	47	בורא, בורא,
3	יש לי לשון משלי	63	בימי זיכרון
55	יש מונולוגים רבים	95	בין חמש לשש
39	יש קוראים לתעתועים חי-זרים	74	במו ידינו שיברנו את הלוחות
34	יש רגעים שכל הדברים יגעים	75	בן אני לבני אברהם
15	יש רגעים בחיים שנפתח החשאין	84	בסודם אל תבוא נפשי
101	יש שהאשה גוערת ונוזפת בי	67	בעקבות החלומות
107	ככל שאני עולה בסולם	99	ג'וקים עולים עלינו בכושר שרידות
104	כל הנחלים ה ולכים אל הים	61	גלגול נשמות בשורת ניחומים
87	כמי השילוח ההולכים לאט	50	גם אני שייך לחבורת רוצחים
109	כריח השדה	11	גרגורי ההמיה של היונה הלבנה
73	כשאני מתכנס בקונכית עולמי		
52	כשאני עובר בדרכי למחנה יהודה	60	דיאפזון של עטלפים ודולפינים

48	לכל אדם יש בתשבץ חייו משבצת
70	לתקן עולם יכולים המתוקנים
22	מבטים גנובים
28	מדברים היום על הפרדה
30	מה יקרה בתחיית המתים?
26	מה נשתנה הזמן הזה
27	מה נשתנה נוסח אחר
4	מי יתנני את הטוב שנפל
35	מיותר הלב ומסננת המוח
91	מצבי הרוח הם מוצבים
69	מקלותינו בידינו
56	משנה לשנה אני פוחת והולך
72	נופי נפשנו מתכסים עננים
25	סכנה כאן בונים
38	עדיין איני מוכן לפשוט מדים
76	עיניים ולב סרסורי עבירה
20	על אדן החלון בבית ממול
98	על הפרק הוא אני
	על סף השמונים
	117-123
88	ערומים ולא יתבוששו
85	פעם חשבנו שאנו הכרם
64	קושיות הן שאלות קשות
23	קשה להיכנס למסתרי נפשם
81	רחמנים בני רחמנים
18	שורות – רחל, קציר, חלומות
2	שושנת יעקב
5	שמחה אמיתית פוקדת בעקר